

MAGYAR ŐSTÖRTÉNET KUTATÁS (II.)

Csihák György (Zürich):

A honfoglalók viselete. Gondolatok a könyv megjelenése kapcsán

*Kérkedik kincsével az ostoba gyermek,
míg az érett bölcs lehajtja fejét.
Hun közmondás Kínából*

A könyvet a napokban mutatta be a Helikon Kiadó, szerkesztette Sudár Balázs és Petkes Zsolt. Nyilván az én hibám, hogy egyik szerkesztőt sem ismerem. Láttam a televízióban néhány pillanatig a bemutatót, ahol a Magyar Tudományos Akadémia egyik leginkább illetékesnek tartott embere vezette a bemutatót. A kötet címe szerencsésebb lenne, ha megmondaná, hogy melyik nép, melyik honfoglalásáról lenne is szó? Aki nálam akarna, mondjuk doktorálni, annak tanácsolnám. Ajánlanám a „viselete” szó helyett az adott esetben az „öltözete” szót, mert az ismertetőkből kitetszik, hogy arról lenne szó. Hacsak nem ezt is, a szokásos funkcionális analfabéta képzés kézikönyvének szánták.

Sajtó beszámolókból is kitűnik, hogy a kötet a Magyar Tudományos Akadémia 2012 elején alakult Magyar Őstörténeti Témacsoportja (MÖT) munkájának lehet az eredménye. Célja, hogy „(...) eloszlassa a burjánzásnak indult tévhitet. A széles körben terjedő tudománytalan nézetek jelzik, hogy erős társadalmi érdeklődés mutatkozik a magyar őstörténet iránt, itt is volt tehát az ideje, hogy újra a szakemberek vegyék át az irányítást. És ennek nemcsak ideje, de értelme is. (...) hiánypótló kötet szerzői régészek, textilművészek, történészek, restaurátorok (...)”. Amennyiben tudományról lenne szó, jegyezzük meg, hogy mindegyik nélkülözi a szakágat valódi tudománnyá tevő, nemzetközileg egyeztetett és egyetemlegesen elfogadott tudományos módszertant. (Ilyen tudományos és nemzetközileg egyeztetett tudományos módszertannal a társadalomtudomány terén egyedül a nyelvészet rendelkezik.) Közleményeik lehetnek izgalmasak, érdekesek, a kötet képei – amint lelkesen emlegetik – „(...) valódi könyv szépséget adtak (...)”, amivel lehet szépségversenyen vitézkedni – de attól még a „mű” nem biztos, hogy tudomány. Mindegy, ki szerkeszti, ki ismerteti, ki adja ki, mi-

ilyen szépek a képei. (Gombhoz a kabát. Magyar Nemzet, 2015. február 21. H. K.)

Egyre jobban kitetszik, hogy a Hazában nyelvöltögetésből minden fél jelesre vizsgázik – azok is, akik a MÖT köré csoportosulnak. Ők képviselik a „hivatalos” – de nekem jobban tetszik Götz László meghatározása, a „hivatalosított” történelemtudományt. Miután a MÖT-ösök a tudományban egyúttal a hatalom egyedüli birtokosai is a Hazában, nem kerülhetik meg a választ arra, hogy főleg az ő köreikben szeretik emlegetni azt, hogy „Horthy-fasizmus”. Egyszer talán számolják össze, hogy akkoriban mennyi ember indult a Nobel díj felé, köztük több zsidó származású magyar ember is – és mennyien indultak arra a „rendszerváltás” óta? Például szeretik nagy pompával eltemetni az „arany csapat” tagjait – de ők is abban a korban születtek és nevelődtek. Klebelsberg nevét ma is sok mindenre használják, de: ugyan mennyi és milyen iskola épült az utóbbi időben? Mert Klebelsberg idején négyezer épült, és ma is derekasul állnak, még az Alföld tanyavilágában is – hogy a korszak egyéb művelődésügyi eredményeit most ne soroljuk. Tisztelt MÖT-ösök – minket kívülről szorultak, de egyúttal munkaadó gazdájukat – az eredményeik érdekelnének, hiszen a mi pénzünket tetszenek költeni. Talán helyesebben tennék, ha szerényen visszavonulnának és csendben remélnék, hogy ez a nép egyszer megbocsájtja, amit ellene már eddig is elkövettek.

Néhány összefoglaló szó, az itt szereplő fogalmakról, dolgokról.

Magyar őstörténet

Noha a történelemtudomány sem rendelkezik a fent hiányolt tudományos módszertannal, kimondható, hogy nemzetközi megegyezés alapján, az emberi történelem korszakait így osztályozzuk az oktatásban: ma éljük a legújabb kort. Megelőzi az új kor, az Új Világ (Amerika) fölfedezésének időpontja óta (1492?). Ezt megelőzi a középkor, amit a Nyugat-Római Birodalom bukásától (476 ?), számítanak. Ezt megelőzi az őskor, ami ettől visszafelé van, amit szintén fölbontanak történészek, régészek stb, mindenféle korra, de ezt most mellőzzük, minden esetre egy nép őstörténete ebben a történelmi időszakban játszódik.

Amikor Zürichben előadásainkat megkezdtük, a zürichi egyetem több professzorát fölkértük előadásra, akik mind szívesen jöttek, közülük egyesekkel alapítottuk egyesületünket, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesületet, ami egy zürichi közhasznú intézmény és háromszor jelölték az Európai Unió „René Descartes Tudományos Díjára”. Magyarországon jogosultak lettünk történelemtanárak továbbképzésére – együttműködve egy Magyarországon akkreditált felsőfokú oktatási intézménnyel. A vonatkozó miniszteri engedélyek szerint, kiadványaink a történelemtanár továbbképzés tankönyvei.

Előadásra való fölkéréssel akkoriban megkerestem azt a professzort is, aki az egyetemen az „Altertum” tanára, aki azzal utasított vissza, hogy nincs magyar

az „Altertum”-ban. Akkor kezdtem a dolgon komolyabban gondolkodni. Szépen lehet azon vitatkozni, hogy az egyes nyelveken a különböző történelmi korokat miként nevezik. De számunkra a kérdés az, hogy a fent ismertetett tudományos felosztás szerint van-e „magyar” az emberiség őstörténetében – ami az Altertum-ban van? Eddig, ennek a tudománynak sok nagynevű képviselőjét kérdezvén sem tudom, hogy miért és mióta magyar a népnevünk? Magyarázkodás van elég, tudományos meghatározás egy se. Egyetlen, korai történelmünkkel foglalkozó iratban sem szerepel népnevünként a „magyar” szó – legfeljebb a fordító a magyar szövegbe oda írja. Ezt eddig több írásomban is bemutattam, a részleteket ezúttal mellőzöm. Legfontosabb bizonyítékunk történelmi alkotmányunk, aminek nyelve bölcs királyunk parancsára (úgy 1008-tól?) kizárólag a latin, amit 1844-ben szüntettünk meg alkotmányosan. Ha bármely fontos iratra kiírták, hogy a „magyar király” (így fordítják!), akkor ott ez így áll „Rex Hungarorum”. Koronánk, államunk legfőbb jelképe neve: „Sacra Regni Hungarici Corona” – tehát népnevünk – mindegy, mit ír a fordító, a latin szövegben „hun” – és így nevez bennünket Európában ma is minden nép (a „gar” egy másik szó). Ennek némileg ellent mond, hogy a távolabb élő rokonaink, ma a „kardes” (testvér) mellett országunkat „Magyarisztán”-nak nevezi – de eddig nekem senki még megmondani nem tudta, hogy mióta?

Egyenlőre elégedjünk meg annyival, hogy az „Altertum”-ban tényleg nincs magyar – ami azt nem jelenti, hogy akkor nem éltek – mert igenis éltek! – azok a népek, amelyekből lettünk: Árpád honfoglalói és az akkor, legalább akkora tömegben a Kárpát-medencében élt népek, valamint a később hozzánk csatlakozott népek, amelyekkel együtt alkotjuk ma a „Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici”-t azaz koronánk egész népét. *Ami szerint nincs magyar őstörténet – aki ilyesmivel tudományosan akar foglalkozni, az keressen pontosabb meghatározást. A mi egyesületünk megtette, a szóban forgó könyv szerkesztői pedig elmulasztották – és velük az egész Őstörténeti Témacsoport – akik tehát most helyére igyekeznek tenni – a magyar őstörténetet.*

A mi magyar őstörténeti találkozóink meghívójában az áll, hogy a korai magyar történelemmel kívánunk foglalkozni, a történelmi eseményeket követjük egészen Árpád családjának férfi ágon való feltételezett kihalásáig (1301). Használtuk kényszerűségből a szokásos kifejezést, de tartalmát pontosan meghatároztuk – amint illik a tudományban.

„Viselet”

Jelen esetben helyesebb lenne öltözetet írni. Mivel a szóban forgó könyvet közelebbről nem ismerem, ezért csak hivatkozom László Gyula, általam is jól ismert: „50 rajz a honfoglalókról” című, a Móra Ferenc Könyvkiadó által 1982-ben megjelentetett kiadványára, a szerző rajzaival, amit Nobel díjra érdemesnek

tartok. Szívesen olvasnék egy szakértő tollából, valami összehasonlítást – a szóban forgó könyvvvel.

László, nem csak kora legjobb és legjelentősebb régésze volt, de egyetemet végzett rajz- és festőművész is. Poncolni is megtanult azért, hogy azt a művészetet is kellő tudatossággal tudja képviselni munkájában. Mint korai történelmünk kiváló kutatója, nemzedékeket nevelt egyetemen – komoly kitüntetést soha nem kaphatott. Nem a kommunisták tolták félre, hanem a féltékeny szakmabeliek. A mai napig a Hazában szinte minden hazai régész azzal kezdi előadását, hogy ő László Gyula tanítványa, ám a következő mondata a „de” szóval kezdődik.

Midőn első magyar őstörténeti találkozónkat szerveztük, Lászlót meghívtuk, eljött volna, de hirtelen elhunyt az, aki a költségét vállalta, tehát nem jöhetett. Levélben panaszoltam, hogy kevesen, összesen 22-en voltunk. Erre azt válaszolta, hogy élete legjobb magyar őstörténeti találkozóit, Kolozsvárt kettesben tartotta Baráth Tiborral.

Akadémiánkról

A legtöbb ilyen akadémiát uralkodók alapították – a mienkét magunk alapítottuk. Általában gróf Széchenyi Istvánra emlékezünk, ha a dolog szóba jön, de tudni kell, hogy az egyetemes magyar nemzet, koronánk népe alapította. Ténylegesen. Az egyszerű, nagyszalontai falusi tanító, Arany János csak akadémiai titkárságig vihetett, aki például angol szótár nélkül, magyarra ültette Shakespeare minden drámáját. Mivel, ugye, az Akadémia a magyar nyelv művelésére alapítotott, így alapította a Petrovicsból lett Petőfi Sándor is, aki először tette az akadémiai babért Arany fejére – akkor még akadémiai épület és testület nélkül.

A múlt század közepén, mikoron a történelem két legszörnyűbb diktatúrájának martalócai egymást váltva előzőnlötték roncsországunkat, hamarosan akadémiaikon is bevezették diktatúrájukat. Mindenkit kisöpörtek onnan. Az csak véletlen, hogy ki került családotul valamely faluban egy csirkeólba, vagy disznóólba és a falubelieknek meg is tiltották, hogy segítsenek nekik, vagy hogy napjainkban kerülnek elő valami elhagyott meszesgödörből, szögesdróttal összekelve. Helyükre külfországoiból bevonult néhány olyan alak, akiről soha nem derült ki, hogy valaha, akár csak egy tisztességesebb óvodába járt. Azóta az egész magyar hivatalosított tudományos életet ezek irányítják, illetve azok, akiket ők oda választanak, vagy engednek. A tudományban máig nincs elfogadott, egyetemlegesen használt neve annak, ami a Hazában a múlt század negyvenes és ötvenes éveiben történt, és annak se, ami a nyolcvanas évek végén lefolyt. Minden esetre, ez utóbbi neve lehet rendszerváltás is – de ennek a rendszerváltásnak a hazai hivatalosított tudományban egészen biztosan nincs semmi jele.

Most az kell, hogy „(...) újra a szakemberek vegyék át az irányítást.” Tényleg? Hát eddig hol voltak? Ha „:(...) elburjánzott (...)” akkor miért hagyták? Őket ki akadályozta? Most megint ők veszik át?

A tudományról

„A MÖT nemcsak konferenciákat szervez – a napokban azzal a teóriával keltett érdeklődést, hogy a magyar törzsek eurázsiai vándorlása jóval kevesebb ideig tartott, mint eddig gondolták (...).” (H. K.: „Gomb a kabáthoz.” *Magyar Nemzet*.) Felteszem, hogy ezt a MÖT tagjai gondolták és nem „(...) a burjánzásnak indult tévhitek (...)” terjesztői.

A rendelkezésre álló tudományos adatok szerint, a Krisztus utáni első évezred végén, a Kárpát-medence lakóinak száma – Bartuz Lajos, Györffy György, Kiszely István és Kováts Zoltán (egyesületünk volt tagja) szerint – egymillió egyszázezer fő lehetett, amit nagyjából fele-fele arányban alkotott Árpád bejövő népe és az itt talált őslakósság. Ez tudomány. Akkor ki vándorolt Euráziában? Netán Árpád bejövő népe? Van, aki tényleg elképzei, hogy egy félmilliónyi nép, legalább tízszer annyi nagy állattal vándorolt – méghozzá Euráziában? Akár milyen „rövidebb ideig”, ha vándorolt egy ilyen óriási területen, akkor elpusztult állatállománya, de elpusztultak évente egyszer szülő asszonyai is. De harcosai is, a szüntelen harcban. Ez lenne a MÖT ünneplendő új tudománya? Honnan származó, miféle, mire alapozott és mire vonatkozó, tudományosan hogyan igazolt új bizonyítékaik vannak? Ki, hol és ki előtt igazolta – ha lett volna ilyesmi?

Nézzük az ellenőrzött és ismert tényeket. Az egymillió egyszázezer fő (és nem valami gyülevész, vándorló, pláne menekülő! társaság), Európában példátlanul rövid idő alatt megalapította a középkor leghatalmasabb és leggazdagabb, keresztény királyságát a Duna torkolat vidékétől az Enns folyóig. A kereszténység hamarabb lett ennek a népnek a sajátja, mint bármely más népé Európában, méghozzá úgy, hogy nincs egyetlen vértanú sem. Királyságunk az egész történelem egyetlen apostoli királysága. A kor két nagy hatalma, a Bizánci Császárság és a nehezen meghatározható Szent Német-Római Birodalom között nemcsak mindmáig megállunk, de az első harminc évben minden háborúban megvertük.

A genetika tudomány megállapítása szerint („Semino beszámolója” a Science folyóirat 2000. novemberi számában; megtalálható honlapunkon három magyar fordítással is) a legrégebb európai gén 40-35'000 éves, a mai Kárpát-medencei magyar népben található, 60 százalékban. Ez a gén a környező országok népeiben is megtalálható, de jóval kisebb arányban, Nyugat-Európából szinte teljesen hiányzik. Ez a – természettudományos! adat – teljesen megegyezik Henkey Gyula (egyesületünk volt tagja) – szintén Nobel díjra érdemes munkája eredményével. Henkey közel negyvenezer emberen végzett mérései szerint, a mai magyar mintegy 54 százaléka sorolható az úgynevezett törökös típusokba. Ez azt is jelenti, hogy Európában embertanilag egyedüli mértékben, egyöntetű a lakósságunk. Megjegyzendő, hogy a Kárpát-medence peremvidékein Henkey által végrehajtott, sajnálatosan kevés adatfelvétel eredményeként ott, a törökös

típus eléri a 85 százalékot. Ezek a tudomány adatai, és arról tanúskodnak, hogy mind a Kárpát-medence őslakói, mind pedig a később bejövők, vér szerint igen nagy mértékben rokonok. Tehát, akik már akkor itt voltak, például a székelyek, az avarok és a hun birodalom számos más népe, valamint Árpád bejövő népe – a hét, vagy kilenc had (krónikáink több mint száz nemzetségéről tudnak). Tehát Árpád népe, meg a sok akkor már itt élt nép, valamint a később csatlakozottak, mint a besenyők, a kunok, a palócok, a herények, a csécsények, a kálizok, a já-szok – és még sorolhatnám. Ezek együtt be is népesítették ezt a birodalmat. Tudományos tény.

Ezek mind vándoroltak? Ha így kívánjuk népünk korai történelmét föltárni, akkor mindezek történelmét is kell visszafelé követni, mégpedig minden szálon, nemcsak a vérségi, de a térbeli és a műveltségbeli vonalon is. Tehát például a nyelv, a zene, az ábrázoló művészet stb. minden ágán, és természetesen ide tartozik az öltözet – de ha tetszik: a viselet is. De azt sem kellene elfelejteni, hogy a Kárpát-medencében vagyunk 40-35'000 ezer éve – mert ezt állapították meg a genetikusok (lásd: „Semino jelentése”).

Ez így tudomány. A „vándorlás” pedig a MÖT tévelygése is, amit tényleg ideje lenne rendbe tenni. Ajánlom szeretettel a MÖT szíves figyelmébe. Mert igaz: nő az érdeklődés – ami nem baj, de jó. A kisebb baj az, hogy burjánzik – aminél nagyobb baj az, hogy a MÖT is burjánzik – és így képtelen feladata ellátására.

Volt valami MÖT már, amit Györffy György vezetett és titkára volt Éry Kinga. Egy ülésük anyagával kapcsolatban kérdezte akkoriban Götz László (egyesületünk volt tagja) – akinek idevágó tudományos teljesítménye szintén Nobel díj értékű – hogy miért nincs ott egyetlen ember se, aki tiltakozzon?

Kedves Laci: láthatóan még máig sincs. De reméljük, hogy lesz – mert különben elveszünk. Elveszünk, ha ezzel a nemzettudattal kell éljünk továbbra is. Elveszünk legkésőbb ennek az évezrednek a végéig, amikor Európa összlakossága a világ összlakosságának öt százaléka lesz.

„Szánd meg Isten a' Magyarat
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kinjának.”

Kelt Budapesten, az Úr 2015-ik éve kikelet (tavaszelő) havának Ajándok napján